

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نباشد تن من مباد بدین بوم و بر زنده یک تن مباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Political

سیاسی

محمد عمر قریشی- کابل

۱۰ سپتمبر ۲۰۲۲

چرا تکذیب مکرر توسط طالب؟

جمعه - ۱۸ سنبله ۱۴۰۱ - کابل: شما هم متوجه شده اید که در طی یک سال گذشته، طالب کوشیده است تا خلاف نظر رسانه ها، چشم دید مردم عادی و ادعا های جنایتکاران امپریالیستی که گویا چه کسی را در افغانستان به قتل رسانیده اند، خبر بمباران نقاط مختلف افغانستان به وسیله طیارات بدون سرنشین امریکا را تکذیب می نمایند. مثال روشن این تکذیب، وقایع اخیر و بمبارانهائی است که در جریان هفته قیل دوبار در کابل- دهمزنگ و بتخاک-، روز گذشته در هلمند و امروز در پکتیا صورت گرفته و تلفاتی هم به همراه داشته است. در یادداشت امروز مکث کوتاهی در همین زمینه خواهیم داشت:

۱- در حالی که نظم قبول شده جهانی چنان است که اگر یک کشور به حریم خارج از مرز های هوایی، زمینی و آبی یک کشور دیگر نزدیک شود، آن کشور به خود حق می دهد تا نزدیکی به حریم مرزی اش را زیر عنوان "تحریكات مرزی" مورد انتقاد قرار دهد و از مراجع بین المللی بخواهد تا آن "تعرضات و تجاوزات" را محکوم و به کشور متجاوز تفهیم نمایند که نباید مرز های بین المللی را نادیده بگیرد، در کشور ما افغانستان از دیر باز بدین سو، نه تنها تجاوزات هوایی امپریالیسم امریکا در داخل کشور ما و حتا بمباران مناطق معینی، کاملاً نادیده گرفته شده و از طرف حاکمیت انکار می گردد، بلکه گلوله باران و راکت اندازی های پاکستان نیز مورد اعتراض قرار نمی گیرد، سؤالی که در زمینه به وجود می آید چرائی این سکوت و حتا کتمان و تکذیب چنین تجاوزات از جانب حاکمیت ها می باشد.

۲- نخستین عامل این سکوت و کتمان طولانی از دهه ها بدین سو، بر می گردد به ماهیت وابستگی و فقدان استقلال حاکمیت ها در دهه های اخیر در افغانستان. بدین معنا که چون حاکمیت ها مستقل نیستند و دست نشانده هستند و عمدتاً از جانب همان قدرت های متجاوز به کرسی نشانده شده اند، به خود "حق" نمی دهند تا با داران شان را انتقاد و محکوم نمایند.

۳- این سکوت و تکذیب در مورد طالب، به علاوه علت عمومی که در قبل ذکر شد، دو علت خاص دیگر نیز دارد:
*- طالب و نظام ملاسالار در قرارداد ننگین دوحه، به امپریالیسم امریکا حق داده است که جهت تعقیب گویا دشمنانش می تواند در افغانستان اقدام نیز نظامی نماید. در آن زمان که طالب و نظام ملاسالار از قدرت دور بود و چانس رسیدن به قدرت را نیز به این زودی ها نمی دید، از موضع "گنجشگ نگرفته، روپیه را ۵ تا" حرکت نموده، قبول نموده بود و به امپریالیسم امریکا حق داده بود تا دشمنانش را در داخل افغانستان تعقیب و سرکوب نماید.

* - نکته دوم حفظ چهره رهبری طالب نزد صفوفش می باشد. رهبری طالب بدون آن که به خیانت بزرگشان حین انتقال قدرت نزد صفوفش اعتراف نموده باشد، در تمام وقت تلاش می ورزد به صفوفش بقبولاند که آنها بدون ساخته کاری و فریبکاری صرف از طریق زورشان به قدرت رسیده و قادر اند بر تمام افغانستان حاکمیت انحصاری خودشان را اعمال نمایند.

۴ - در نتیجه این دو عامل هرگاه امروز بپذیرند که کشور ما توسط طیارات بی سرنشین امریکا و یا راکت زنی های کور پاکستان مورد تجاوز قرار می گیرند، نفس پذیرش این واقعیت، ایجاب می نماید تا آنها در قبال آن عکس العمل نشان داده حرکت را محکوم و به مراجع بین المللی شکایت نیز نمایند. در غیر آن صفوف طالب که خود را "چهار خ..." تصور می نمایند و خود را نه تنها همتراز با ابر قدرت امریکا محاسبه می نمایند بلکه قویتر از آن می دانند، متوجه ضعف و یا سازشکاری رهبری شان شده، یخن آنها را خواهند گرفت.

هموطنان گرامی!

این که امروز طالب نمی تواند به ورود غیر مجاز طیارات بی سرنشین امریکائی به خاک افغانستان و بمباران کشور ما اذعان نماید و یا مقابل راکت پراکنی های پاکستان زبان باز نماید، برخاسته از ماهیت منقاد و وابسته حاکمیت طالبی می باشد. آنها این وابستگی شان را از صفوف شان پنهان نموده اند و در نتیجه بین دو سنگ آسیاب گیر مانده اند. یعنی اگر تجاوزات را بپذیرند و کاری انجام ندهند با صفوف خود به مشکل مواجه خواهند شد به علاوه توافقات انقیاد طلبانه آنها نیز افشاء خواهد شد. از همین رو مقابل تجاوزات سکوت و کتمان را انتخاب نموده اند.

مبارزه علیه امپریالیسم، جزء لاینفک مبارزه علیه ارتجاع در کل

و ارتجاع هار مذهبی- طالبی به صورت خاص می باشد

تشکل و تسلیح نیاز و خواست زمان ما!